

Mîrâc Gecesi

İslâm dîninin kıymet verdiği mübârek gecelerden. Peygamberimiz Muhammed aleyhisselâmın beden ve ruh ile berâber, uyanık iken göklere çıkarıldığı, bilinmeyen yerlere götürüldüğü, Allahü teâlânın emri ile Cennet ve Cehennem'in kendisine gösterildiği gece. Mîrâc, lügatte "merdiven" demektir. Yüksek bir yere çıkılan âlet, vâsıta veya yükseğe çıkmak mânâlarına gelir. Mîrâc hâdisesi, Resûlullah'ın (sallallahü aleyhi ve sellem), Peygamber oluşunun dokuzuncu yılına rastlayan Receb ayınının 27'nci gecesinde vukû bulmuştur. Mîrâc, Peygamberimize verilen bir mûcizedir. (Bkz. Mûcize)

Allahü teâlânın Muhammed aleyhisselâma olan ihsânlarının en şerefliyelerinden biri de O'nu Mîraca çıkarmasıdır. Bu mûcizeyi O'ndan başka hiçbir peygambere vermemiştir. Mîrâc gecesinde Resulullah'ın Mekke'den Mescid-i Aksâ'ya götürüldüğü **Kur'ân-ı kerîm**'de açıkça bildirilmektedir. Allahü teâlâ, İsrâ sûresinin başında meâlen; **"Kulumu (Muhammed'i) gece Mescid-i Haram'dan (Mekke'den) Mescid-i Aksâ'ya (Kudüs'e), âyetlerimizi göstermek için götürdüm."** buyuruyor. Peygamberimiz de, **"Beden ile gittim"** buyurdu. Sâdece rüyâda ruh ile gittiği mîrâcları da olmuştur. Peygamberlerin rüyâları da vahiydir (Bkz. Vahiy). Önceden ruh ile olan mîrâclar, cesetle olarak mîrâca hazırlamak için idi.

Resûlullah efendimiz peygamberliğini Mekke'li müşriklere açıkladığı zamandan beri, müşriklerin türlü sıkıntılarına mâruz kaldı. Allahü teâlânın dînini herkese duyurmak ve onları saâdete, kurtuluşa kavuşturmak için gece-gündüz uğraşıyordu. Dokuz senede çok az sayıda insan Müslüman olmuştu. Mekke halkı îmân etmiyor, Müslümanlara çok sıkıntı veriyordu. İşkenceye başlamış, işi azdırmışlardı. Resûlullah çok üzüldü. Hicretten bir yıl önce, elli iki yaşında idi. Zeyd bin Hârise'yi alarak Tâif'e gitti. Tâif halkına bir ay nasîhat etti. Hiç kimse îmân etmedi. Alay ettiler. İşkence yaptılar. Yuhaladılar. Çocuklar taşa tuttular. Ümitsiz, üzüntülü, yorgun geri dönerken mübârek bacakları yaralandı. Zeyd'in başı kan içinde kaldı. Çok sıcak bir saatte, yol kenarında, bitkin hâlde oturdular. Orada bulunan bağ sâhibi, Rebi'aoğulları zengin Utbe ve Şeybe adında iki kardeş, köleleri Addâs ile birer salkım üzüm gönderdi.

Resûlullah üzümü yerken besmele okudu. Addâs Hıristiyan idi. Bunu işitince şaşırıldı: **"Yıllarca buralardayım. Kimseden böyle söz duymadım. Bu nasıl sözdür?"** dedi.

Resûlullah; **"Sen neredensin?"** buyurdu.

Addâs; "Nineveliyim." dedi.

Resûlullah; **"Yunûs aleyhisselâmın memleketinden imişsin."** buyurdu.

Addâs; "Sen Yûnus'u nereden tanıyorsun? Onu, buralarda kimse bilmez." dedi.

Resûlullah; **"O benim kardeşimdir. O da, benim gibi Peygamber idi."** buyurdu.

Addâs; "Bu güzel yüzün, bu tatlı sözlerin sâhibi yalancı olmaz. Ben inandım ki, Sen Allah'ın Resûlüsün." dedi. Müslüman oldu. "Yâ Resûlallah, yıllarca bu zâlimlere, bu yalancılara kulluk ediyorum. Herkesin hakkını yiyorlar. Herkesi aldatıyorlar. Hiç iyi tarafları yok. Dünyâlık toplamak, şehvetlerini yapmak için her alçaklığı göze alıyorlar. Onlardan nefret ediyorum. Sizinle birlikte gitmek, size hizmetle şereflenmek, câhillerin, ahmakların size yapacağı saygısızlıklara hedef olmak, mübârek vücûdunuzu korumak için fedâ olmak istiyorum." dedi.

Resûlullah, tebessüm buyurdu; **"Şimdi efendilerinin yanında kal! Az zaman sonra, adımı her yerde işitirsin. O zaman bana gel."** buyurdu. Bir müddet istirahat edip, yaralarını, kanlarını sildiler. Mekke'ye yürüdüler. Karanlıkta şehre girdiler. Birkaç ay Mekke'de çok sıkıntılı geçti. Her taraf düşman idi. Gidilecek bir yer yoktu. Doğruca amcası Ebû Tâlib'in kızı Ümm-i Hânî'nin Ebû Tâlib Mahallesinde bulunan evine geldi. Ümm-i Hânî, o zaman îmân etmemişti. Kapıyı çaldı. Ümm-i Hânî; "Kimdir o?" dedi.

Resûlullah; **"Amcan oğlu Muhammed'im. Kabul edersen, misâfir geldim."** buyurdu.

Ümm-i Hânî; "Senin gibi doğru sözlü, emin, asil, şerefli misâfire can fedâ olsun. Yalnız, teşrif edeceğinizi önceden bildirseydiniz, bir şeyler hazırlardım. Şimdi yedirecek birşeyim yok." dedi.

Resûlullah; **"Yiyecek, içecek istemem. Hiçbiri gözümde yok. Rabbime ibâdet etmek, yalvarmak için bir yer bana yetişir."** buyurdu.

Ümm-i Hânî, Resûlullah'ı içeri alıp, bir hasır, leğen, ibrik verdi. Gelen misâfire ikrâm etmek, onu düşmandan korumak, Araplar için en şerefli vazîfe sayılırdı. Bir evdeki misâfire zarar gelmesi, ev sâhibi için büyük yüzkarası olurdu. Ümm-i Hânî düşündü. Bunun Mekke'de düşmanları çok. Hattâ öldürmek isteyenler var. Şerefimi korumak için, sabaha kadar onu gözeteyim, dedi. Babasının kılıcını alıp, evin etrâfında dolaşmağa başladı.

Resûlullah, o gün çok incinmişti. Abdest alıp, Rabbine yalvarmağa, af dilemeğe, kulların îmâna gelmesi, saâdete kavuşmaları için duâya başladı. Çok yorgun, aç, üzüntülü idi. Hasır üzerinde uyuyuverdi.

O anda, Allahü teâlâ, Cebrâil aleyhisselâma:

Sevgili Peygamberimi çok üzdüm. Mübârek bedenini, nâzik kalbini çok incittim. Bu halde, yine bana yalvarıyor. Benden başka, hiçbir şey düşünmüyor. Git! Habîbimi getir! Cennet'imi, Cehennem'imi göster. O'na ve O'nu sevenlere hazırladığım nîmetleri görsün. O'na inanmıyanlara, sözleri, yazıları ve hareketleriyle O'nu incitenlere hazırladığım azapları görsün. O'nu ben teselli edeceğim. O'nun nâzik kalbinin yaralarını ben gidereceğim, buyurdu. Cebrâil aleyhisselâm, bir anda Resûlullah'ın yanına geldi. Mışıl mışıl uyur gördü. Uyandırmaya kıyamadı. İnsan şeklinde idi. Mübârek ayağının altını öptü. Kalbi, kanı olmadığı için soğuk dudakları, Resûlullah'ı uyandırdı. Cebrâil'i (aleyhisselâm) hemen tanıdı ve; **“Ey Cebrâil kardeşim. Böyle vakitsiz niçin geldin. Yoksa bir hatâ mı ettim. Rabbimi gücendirdim mi? Bana acı haber mi getirdin?”** buyurdu ve Rabbinin darılacağından çok korktu.

Cebrâil aleyhisselâm; “Ey bütün yaratılmışların en üstünü! Ey Yaratanın sevgilisi! Ey peygamberlerin efendisi, iyilikler menbaı, üstünlükler kaynağı olan şerefli Peygamber! Rabbin sana selâm ediyor. Seni kendine dâvet ediyor. Lütfen kalk. Buyur, gidelim, dedi. Kâbe yanına geldiler. Orada, bir kimse geldi. Göğsünü yardı. Kalbini çıkardı. Zemzem suyu ile yıkadı. Yine yerine koydu. Sonra Cennet'ten gelen Burak adındaki beyaz hayvana binip, bir anda Kudüs'te, Mescid-i Aksâ'ya geldiler. Cebrâil aleyhisselâm kayayı parmağı ile deldi. Burak'ı oraya bağladı. Geçmiş peygamberlerden bâzısının ruhları insan şeklinde orada idi. Cemâatle namaz için Âdem, Nuh, İbrâhim peygamberlere, imâm olmalarını sıra ile söyledi. Hiçbiri kabul etmedi. Özür dilediler. Kusurlu olduklarını söylediler. Cebrâil aleyhisselâm Habîbullah'ı ileri sürdü. Sen varken, başkası imâm olamaz, dedi. Namazdan sonra, mescitten çıkıp bilinmeyen bir mîrâc ile, bir anda, yedi kat gökleri geçtiler. Her gökte bir büyük peygamberi gördü. Cebrâil aleyhisselâm Sidre'de kaldı ve kıl kadar ilerlersem, yanar, yok olurum, dedi. Sidretülmuntehâ, altıncı gökte bulunan büyük bir ağaçtır. Resûlullah sallallâhü aleyhi ve sellem Cennet'i, Cehennem'i, sayısız şeyleri görüp, Refref adındaki bir Cennet yaygısı üstünde Kürsi, Arş ve Ruh âlemlerini geçip, bilinmeyen, anlaşılmayan, anlatılamıyan şekilde, Allahü teâlânın dilediği yüksekliklere ulaştı. Mekânsız, zamansız, cihetsiz, sıfatsız olarak Rabbiyle konuştu. Hiçbir mahlûkun bilemeyeceği, anlayamayacağı nîmetlere kavuşup, bir anda, Kudüs'e ve oradan Mekke-i mükerremeye, Ümm-i Hânî'nin evine geldi. Yattığı yer henüz soğumamış, leğendeki abdest suyunun hareketi durmamıştı. Dışarda dolaşan Ümm-i Hânî uyuklamış, bir şeyden haberi olmamıştı. Kudüs'ten Mekke'ye gelirken

Kureyş'in kervanına rastladı. Kervandaki bir deve ürktü, yıkıldı.

Sabah olunca, Kâbe yanına gidip mîrâcını anlattı. İşiten kâfirler alay etti. Muhammed aklını kaçırmış, iyice sapıtmış, dediler. Müslüman olmağa niyetli olanlar da vazgeçti. Birkaçı sevinerek Ebû Bekir'in (radıyallahü anh) evine geldi. Çünkü, bunun akıllı, tecrübeli, hesaplı bir tüccar olduğunu biliyorlardı. Kapıya çıkınca hemen sordular:

"Ey Ebû Bekr! Sen çok kerre Kudüs'e gittin, geldin. İyi bilirsin, Mekke'den Kudüs'e gidip gelmek, ne kadar zaman sürer?" dediler:

Hazret-i Ebû Bekr; "İyi biliyorum. Bir aydan fazla." dedi.

Kafirler bu söze sevindi. Akıllı, tecrübeli adamın sözü böyle olur, dediler. Gülerek, alay ederek ve Ebû Bekr'in de kendi fikirlerinde olduğuna sevinerek:

"Senin efendin, Kudüs'e bir gecede gidip geldiğini söylüyor, artık iyice sapıttı" diyerek, Ebû Bekir'e sevgi, saygı ve güvence gösterdiler.

Hazret-i Ebû Bekr, Resûlullah'ın mübârek adını işitince; "Eğer O söylediye inandım. Bir anda gidip gelmiştir." deyip içeri girdi. Kâfirler neye uğradıklarını anlayamadı. Önlerine bakıp gidiyor ve; "Vay canına, Muhammed ne yaman büyücü imiş. Ebû Bekr'e sihir yapmış." diyorlardı.

Hazret-i Ebû Bekr hemen giyinip, Resûlullah'ın yanına geldi. Büyük kalabalık arasında, yüksek sesle; "Yâ Resûlallah! Mîrâcınız mübarek olsun! Allahü teâlâya sonsuz şükürler ederim ki, bizleri, senin gibi büyük Peygambere, hizmetçi yapmakla şereflendirdi. Parlayan yüzünü görmekle, kalpleri alan, ruhları çeken tatlı sözlerini işitmekle nîmetlendirdi. Yâ Resûlallah! Senin her sözün doğrudur. İnandım. Canım sana fedâ olsun!" dedi. Ebû Bekr'in sözleri kâfirleri şaşırttı. Diyecek şey bulamayıp dağıldılar. Şüpheyeye düşen, îmânı zayıf birkaç kişinin de kalbine kuvvet verdi. Resûlullah o gün Ebû Bekr'e "Sıddîk" dedi. Bu adı almakla, bir kat daha yükseldi.

Kâfirler bu hâle çok kızdı. Müminlerin kuvvetli îmânına, Peygamberin her sözüne hemen inanmalarına, O'nun çevresinde pervâne gibi toplanmalarına dayanamadılar. Resûlullah'ı mahcup ve mağlûp etmek için, imtihan etmeye yeltendiler:

"Yâ Muhammed Kudüs'e gittim, diyorsun. Söyle bakalım. Mescidin kaç kapısı, kaç penceresi var?" gibi şeyler sordular. Hepsine cevap verirken, Hazret-i Ebû Bekr, öyledir yâ Resûlallah, derdi. Halbuki, Resûlullah edebinden, hayâsından karşısındakinin yüzüne bile bakmazdı. Buyurdu ki: **"Mescid-i Aksâ'da etrafıma**

bakmamıştım. Sorduklarını görmemiştim. O anda Cebrâil (aleyhisselâm), Mescid-i Aksâ'yı gözümün önüne getirdi, (televizyon gibi) görüyor, sayıyordum. Sorularına, hemen cevap veriyordum." Yolda, develi yolcular gördüğünü söyledi; **"İnşaallah Çarşamba günü gelirler."** buyurdu. Çarşamba günü güneş batarken, kervan Mekke'ye geldi. Fırtına eser gibi olduğunu, bir devenin yıkıldığını söylediler. Bu hâl müminlerin îmânını kuvvetlendirdi. Kâfirlerin düşmanlığını arttırdı.

Detaylı okumak için: